

η αλληλεγγύη στους αναρχικούς Κ. Μητροπέτρο, Ν. Μαζιώτη

η διαφορετικότητα της...

Η αιχμαλωσία και η στάση του Νίκου Μαζιώτη και του Κώστα Μητροπέτρου (η καθεμία με τον δικό της τρόπο) θέτει όσους είναι αλληλέγγυοι σ' αυτούς σε μια κατάσταση πρωτόγνωρη. Θα γίνει εδώ μια προσπάθεια να αναλυθεί αυτή η διαφορετικότητα για το καθένα ξεχωριστά με σκοπό την ενδυνάμωση της αλληλεγγύης και την όξυνση του κοινωνικού ανταγωνισμού.

Προσπάθεια του κράτους και των κατασταλτικών του μηχανισμών ήταν για πολλά χρόνια να παρουσιάσει τη δράση των αναρχικών να δομείται με μορφή ιεραρχημένης πυραμίδας. Το πρώτο επίπεδο της πυραμίδας αυτής είναι οι αφισοκολλήσεις, τα σπρέι, οι προκηρύξεις, λίγο πιο πάνω οι πορείες και προχωρώντας προς την κορυφή οι συγκρούσεις με την αστυνομία, στην κορυφή οι βόμβες και τέλος η τρομοκρατία προς πρόσωπα. Η κορυφή παρουσιάζεται να χρησιμοποιεί τη βάση για τους πολιτικούς της στόχους και για να τη στηρίξει σε περίπτωση καταστολής της. Αυτό είναι το μοντέλο το οποίο προσπαθούσε να εσωτερικεύσει ο μηχανισμός στην λεγόμενη "κοινή γνώμη" για τη δράση των αναρχικών. Το κράτος προσπαθεί έτσι να διατηρεί το δικαίωμα να καταστέλλει με υπερβολικό ζήλο ακόμη και την δράση των κατώτερων επιπέδων αυτής της ιεραρχημένης πυραμίδας με το σκεπτικό ότι τα διάφορα επίπεδα αποτελούν "συγκοινωνούντα δοχεία". Προσπαθεί επίσης να παρουσιάσει τη δράση των αναρχικών ως διαχωρισμένη από το κοινωνικό σύνολο. Να ελαχιστοποιεί τα περιεχόμενα αυτής της δράσης σε μια στείρα αντιπαράθεση με τους κατασταλτικούς μηχανισμούς του κράτους. Μια αντιπαράθεση μηχανισμών, ξέροντας ότι ο μηχανισμός της βίας του κράτους είναι ισχυρότερος. Ο Νίκος Μαζιώτης κρατάει μια στάση σύγκρουσης με τους μηχανισμούς του κράτους και του κεφαλαίου. Αρνείται να υπηρετήσει τη θητεία του, "έχει γράψει και έχει μοιράσει προκηρύξεις, έχει βγάλει και έχει κολλήσει αφίσες, έχει συμμετάσχει σε μαζικές συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις, έχει συμμετάσχει σε καταλήψεις και συγκρούσεις με τις κατασταλτικές δυνάμεις του κράτους". Ενώ σε "μια συγκεκριμένη στιγμή του αγώνα του" επιλέγει να δείξει την έμπρακτη του αντίθεση στα σχέδια του κράτους για το Στρυμονικό κόλλο (για τα μέσα πάλης μπορεί κανείς να συμφωνεί ή να διαφωνεί- μια τέτοια συζήτηση δε μπορεί να γίνει με τον σύντροφο αιχμάλωτο). Δε το κάνει αυτό ως μέλος μιας ένοπλης ομάδας ή μιας μαρξιστικής λενινιστικής πρωτοπορίας αλλά ως απλός κοινωνικός αγωνιστής και αναρχικός. Δε βρίσκεται δηλαδή διαχωρισμένα (δίπλα ή πίσω) από ένα κοινωνικό αγώνα, αλλά μέσα σ' αυτόν ως ενεργό μέλος με τους δικές του δυνατότητες και πρακτικές, διαλύοντας την εικόνα των ερεβώδους τρομοκράτη. Αυτή η στάση διαλύει το μοντέλο της ιεραρχημένης πυραμίδας που θέλει να παρουσιάσει ο μηχανισμός ότι διέπει τη δράση των αναρχικών. Στέλνει το μήνυμα στο μηχανισμό ότι τα σχέδια αναδιάρθρωσης και εκσυγχρονισμού δε θα περάσουν χωρίς αντίσταση. Δεν αφήνει περιθώρια παρερμηνείας και καλεί όποιον είναι αλληλέγγυος να αναλάβει και το κόστος αυτής της στάσης. Όποιος τον στηρίζει θα τον στηρίξει ως αυτό που είναι ή ουσιαστικά τον συκοφαντεί. Εδώ δε χωράνε δημοσιογράφοι, δικτυα δικαϊωμάτων, συνδικαλιστές, καμιά φιλολογία για έναν ευαίσθητο νέο (η στάση αυτή δεν αποτελεί απόρριψη της στάσης παλιότερα φυλακισμένων. Ούτε από εδώ και πέρα θα πρέπει να κρατάται μια συγκεκριμένη στάση σε περίπτωση αιχμαλωσίας, γιατί ούτε οι σκευωρίες θα σταματήσουν ούτε κάθε περίπτωση είναι η ίδια). Ή λες τα πράγματα όπως είναι ή δε λες τίποτα. Επίσης διαλύει το μύθο της απομόνωσης γιατί όποιος αγωνίζεται για τον Στρυμονικό κόλλο δεν είναι σοβαρός εάν δε πάρει θέση απέναντι στη στάση του Νίκου και αντίστροφα.



Ο Μητροπέτρος συμμετέχει στις κινητοποιήσεις του Ιουνίου '98, όπως και πολλοί άλλοι αναρχικοί, με το δικό του τρόπο και λόγο. Το ότι συμμετείχε στην συγκεκριμένη πορεία που συνελήφθη δεν οφείλεται στο "αντιφασιστικό" του μένος αλλά στην συνέχεια του αγώνα που έκαναν οι αναρχικοί εκείνες τις μέρες. Θα μπορούσε να είναι προφανώς οποιοσδήποτε από όσους συμμετείχαν με ένα συγκεκριμένο τρόπο. Η στάση του Κώστα από εκεί και πέρα δίνει ένα μήνυμα στην κοινωνία και σε όσους αγωνίζονται, για την ξεκάθαρη συμμετοχή των αναρχικών με το δικό τους λόγο και τη δικιά τους δράση στους κοινωνικούς αγώνες που ανταγωνίζονται τις επιλογές της εξουσίας. Με αφορμή την αιχμαλωσία του Κώστα μπορεί κανείς να μιλήσει για πολλά που "ξεπερνούν" την αλληλεγγύη προς αυτόν σε κατάσταση φυλάκισης.

και η μετατροπή της σε αφορμή

Η αλήθεια είναι ότι ο αναρχικός χώρος έχει αναγάγει σε κύρια δραστηριότητα του την ενασχόληση με τις εκδηλώσεις αλληλεγγύης σε φυλακισμένους συντρόφους και συντρόφισσες. Διόγκωσε κάτι που θα έπρεπε να είναι μέρος της δράσης του και έτσι έχει πάρει μεγαλύτερες διαστάσεις από ότι του αντιστοιχούν. Όμως η πραγματικότητα των αγώνων δείχνει ότι η "καλύτερη" αλληλεγγύη σ' έναν σύντροφο είναι η συμμετοχή, το βάθεμα και το πλάτισμα των αγώνων που έρχονται σε ρήξη με τον μηχανισμό. Γνωρίζοντας από την άλλη ότι νέοι αγώνες θα φέρουν νέους αιχμαλώτους και νέες κινήσεις αλληλεγγύης σ' αυτούς. Αλλά ως μέρος ως κομμάτι του αγώνα ενάντια στον μηχανισμό και χωρίς η αλληλεγγύη να καταλαμβάνει όλες τις εκφάνσεις του. Να οξύνουμε τον κοινωνικό ανταγωνισμό. Γιατί τότε καμιά στιγμή της σκέψης, καμιά στιγμή της δράσης των φυλακισμένων συντρόφων δεν πήγε χαμένη.

Στην θεσσαλονίκη με την αιχμαλωσία του Κ. Μητροπέτρου και του Β. Ευαγγελίδη ασχολήθηκε ένας μικρός αριθμός ατόμων. Γίνονταν μια συνέλευση στην οποία συμμετείχαν άτομα από τρεις διαφορετικές πολιτικές ομάδες καθώς και άτομα που δεν ανήκαν σε καμιά ομάδα ή συλλογικότητα. Ένας πυρήνας 15-20 ατόμων δηλαδή με έναν τεράστιο φόρτο εργασίας. Συνδιοργάνωση με αθηναίους συντρόφους ενός διήμερου στις 30-31 Γενάρη, 10.000 αφίσες που κολλήθηκαν, σπρέι, προκηρύξεις, διοργάνωση πορείας και η συλλογή ενός τεραστίου χρηματικού ποσού για όλα αυτά και για την εγγύηση του Ευαγγελίδη. Έτσι αυτή η συνέλευση περιορίστηκε στις βασικές κινήσεις αλληλεγγύης (έχοντας συνείδηση αυτού του πράγματος), μη μπορώντας, κυρίως για ποσοτικούς λόγους, να μετατρέψει την αλληλεγγύη προς τους φυλακισμένους σε αφορμή για όξυνση του κοινωνικού ανταγωνισμού. Όμως ότι δεν έχει γίνει ως τώρα (ειδικά μετά την αποφυλάκιση του Βασιλή). Η κοινωνική "επικαιρότητα" βρίθει από αφορμές. Για παράδειγμα το σχέδιο των νατοϊκών φονιάδων για επέμβαση στο Κόσσοβο και η απόβαση αμερικανών πεζοναυτών στο λιμάνι της θεσσαλονίκης. Αφορμές άσχετες προς τους φυλακισμένους συντρόφους; Γιατί υπήρξε αγώνας ανταγωνιστικός προς την κυριαρχία που να μη συμμετείχαν με τον τρόπο τους ο Κώστας Μητροπέτρος και ο Νίκος Μαζιώτης;